

DEAN KOONTZ

Idegen szív

A szerzótől kiadónknál megjelent:

Téli Hold

A túlélő

Idegen szív

Frankenstein-ciklus:

A tékozló fiú

Az éj városa

Élve és holtan

Elkárhozott lelkek

A halott város

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

YOUR HEART BELONGS TO ME

by Dean Koontz

Published by Bantam Dell

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Copyright YOUR HEART BELONGS TO ME ©

2008 by Dean Koontz

Published by arrangement with Prava i Prevodi and

Lennart Sane Agency AB

Borító

MÁROK ATTILA

Fordította

SZÁNTAI ZSOLT

ISBN 978-963-497-381-2

Hungarian translation © Szántai Zsolt, 2016

Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2016

Lektor: Pető Bálint

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: EzDesign Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

*Ezt a könyvet Tim és Serena Powersnek ajánlom
olyan okok miatt,
amelyek mindenki számára nyilvánvalóak,
aki ismeri őket.*

*Az elemek széthullnak; a közép nem bírja;
Tiszta anarchia zúdult a világra,
Elszabadult a vérszín áradat,
Mindenütt megfojtják az ártatlanokat.*

W. B. Yeats:
Második eljövétel

*A házak mind víz alá kerültek,
A táncosok mind a domb alatt fekszenek.*

T. S. Eliot: East Coker

EGY

Ryan Perry nem tudta, hogy elromlott benne valami. Harmincnégy évesen fizikailag fittebbnek látszott, mint amikor huszonnégy volt. A házában tökéletes kis konditermet rendezett be magának, és hetente háromszor személyi edző járt hozzá.

Azon a bizonyos szerdai napon, egy szeptemberi reggelen, amikor a hálószobájában széthúzta a függönyöket, és meglátta a tenger felszínén visszatükröződő égboltot, csábítóbbnak találta a szörfözést és a strandolást a reggelizésnél. Felment az internetre, hogy megnézze az időjárással és a hullámmal kapcsolatos előrejelzéseket, majd felhívta Samanthát.

Samantha valószínűleg ránézett a kijelzőn megjelenő névre, mert azonnal így köszönt:

– Jó reggelt, Pislogó!

Időnként Pislogónak hívta Ryant, mert azon a délutánon, amikor találkoztak, tizenhárom hónappal korábban, a férfi éppen makacs kötőhártya-gyulladásból szenvedett, és képtelen volt kontrollálni szemhéja rágását. Ryan olykor annyira belelendült a programírásba, hogy akár harminchat órát is ébren maradt, s ilyenkor gyakran megtörtént, hogy tikkelni kezdett a jobb szeme.

Samantha azon a bizonyos napon éppen egy ilyen tikkelés pillanatban lépett be az irodába, hogy interjút ké-

szítsen Ryannel a Vanity Fairbe készülő cikkéhez. Egy pillanatig azt hitte, hogy a férfi flörtölni próbál vele – még hozzá meglehetősen ügyetlenül.

Ryan már az első találkozásuk során randevúra akarta hívni a nőt, de érzékelte Samantha céltudatos komolyságát, amiből arra következtetett, hogy a cikk elkészültéig mindenképpen visszautasításban lenne része. Ez volt az oka annak, hogy csak azt követően hívta fel Samanthát, miután biztosra vette, a befejezett munka leadásra került – Samantha pedig elfogadta a férfi vacsorameghívását. Az ezután következő hónapokat Ryan élete legboldogabb időszakának nevezte.

– Hat láb magas hullámok, csillogóak, gyönyörűek, meg olyan napsütés, ami az ember csontjait is átmelegíti – mondta Ryan most, ezen a bizonyos szerda reggelen.

– Határidőm van! És ez most halálosan komoly! Sosem fogom befejezni ezt a könyvet.

– Hagyd bekapcsolva a gépet minden este, amikor aludni mész! A manók befejezik majd helyetted... Akkor? A szokásos helyen?

Samantha megadóan, de vidáman sóhajtott.

– Félóra – válaszolta.

– A kis pirosat vedd fel! – mondta Ryan, majd bontotta a vonalat.

A macskaköves kocsibehajtó végén, ahogy balra kanyarodva kifordult az utcára, megállt egy pillanatra, hogy visszanézzen a házra: a vörös cserepes, ferde tetőre, a terméskő-berakásos falakra, a bronzsínű ablakokra, amelyek fazettái drágövekként tükrözték vissza a rájuk vetődő

napsugarakat. Egy fehér kötényes szobalány éppen kinyitotta az emeleti teraszajtót, hogy kiszellőztesse a hálószobát. Az egyik kertész a főbejárat fölötti boltívszerű terméskőberakás mellett szétterülő jázminindákat nyesegette. Tíz év kellett ahhoz, hogy Ryan megtegye az anaheimi lepukkant lakásból a Csendes-óceánra néző, Newport Coast-i dombon álló házba vezető utat.

Samantha tulajdonképpen bármikor kivehetett egy szabadnapot: író volt, ezért – bár keményen dolgozott – maga oszthatta be az idejét. Ryan is bármikor szabadságra mehetett, még hozzá azon egyszerű oknál fogva, hogy gazdag volt. Gyors észjárása és kemény munkája révén jutott a semmiből a csúcsra. Időnként, amikor belegondolt, milyen irdatlan távolságot kellett megtennie – mennyire lentről indult, hogy olyan körülményeket teremtsen, amelyeket már jó ideje élvezhet –, beleszédült a gondolatba, és ő maga is elképesztőnek találta a történeteket.

Egy évvel korábban otthagya a Be2Do főigazgatói pozícióját, megvált attól a cégtől, amit ő fejlesztett az internet legsikeresebb közösségi oldalává. Főrésztvényesként az igazgatótanács tagja maradt, de amikor visszavonult az aktív tevékenységtől, az elnöki posztról is lemondott. Az utóbbi időben többnyire a kreatív fejlesztésre áldozta az idejét, a cég által a későbbiekben nyújtandó szolgáltatások kitalálásával és megtervezésével foglalkozott, emellett egy másik, számára legalább ugyanilyen fontossággal bíró tevékenységet végzett: próbálta meggyőzni Samanthát, hogy menjen hozzá feleségül. Tudta, hogy a nő szereti őt, valami mégis visszatartja a házasságtól.

Büszkeségre gyanakodott, úgy vélte, Samantha nem akar elveszni az ő vagyonának árnyékában. Bár sosem juttatta kifejezésre ezt az aggodalmát, Ryan tudta, a nő abban reménykedik, hogy előbb-utóbb sikeres regényíró lesz belőle, és ezt követően, ha anyagilag nem is, de legalább a kreativitás szempontjából egyenrangú félként léphet be a házasságba.

Ryan megértette őt, ezért türelmes volt és kitartó.

Samantha az öböl bejárata és a móló között, a szokásos helyükön várt rá – ez volt az a partszakasz, ahol annak idején először szörföztek együtt. Samantha olyan tökéletes volt, akár egy álom: szőke haj, aranybarna test – ragyogó, csábító oázis a napperzselte dűnéken.

Puha és forró homokszemcsék peregtek a talpuk alatt. Azon a részen, ahova kiértek a hullámok, már jóval tömörebb volt a talaj. Vízre fektették a deszkájukat, rájuk hasaltak, és evezni kezdtek a hullámtörő felé. Az egyenletes hullámok tehervagonokként, négyesével-ötösével követték egymást. A hullámcsoportokat viszonylag nyugalmas pillanatok választották el egymástól.

Samantha ránézett Ryanre, és elmosolyodott. A napsugarak rátaláltak a szemére, amelyben visszatükröződött az ég kékje, a tenger zöldje. Elkapta a második hullámot, feltérdelt, majd felállt; gyorsan, határozottan mozgott. Meglovagolta a hullámtarajt, lecsúszott a víztömeg belső ívén. Ahogy a nő kisiklott a látóteréből, Ryan a tenger irányába nézett; várta a következő hullámot, felkészült rá, hogy ő is felálljon a deszkáján.

Hirtelen történt valami a szívével. Már amúgy is gyorsan dobogott a várakozástól, de még sebesebben kezdett verni, még erőteljesebben, ahogy a félelem hatására szokott. A bokájában, a csukójában, a torkában, a halántékán érezte a pulzusa lüktetését. Az ereiben pulzáló vér összhangba került a feléje száguldó sebes, energikus víztömeggel.

A víz moraja egyre fenyegetőbbé vált.

Ryan a deszkájába kapaszkodva megpróbált felállni, hogy meglovagolja a hullámot, közben úgy látta, mintha a látótere szélén elhomályosulna a nappali égbolt. A horizont mentén az ég tiszta maradt, mégis beszürkült. Tintasötét felhők jelentek meg a zöld víz fölött. Ryan kapkodva lélegzett, mintha eltűnt volna a levegőből az oxigén.

Még soha életében nem félt a tengertől. Most viszont igen.

A víz úgy emelkedett fel, mint valami gonosz lény. Ryan a deszkájába kapaszkodva megpróbált besiklani egy két hullám közötti völgybe, de közben erőt vett rajta a félelem. Megijedt, hogy az ellenállhatatlan erő lerántja a mélybe. A deszka megbillent, Ryan kis híján lecsúszott róla. A testét elhagyta az erő, az ujjai elgyengültek, és remegni kezdtek.

KETTŐ

Amilyen hamar érkezett a roham, olyan gyorsan el is múlt. Ryan hevesen dobogó szíve lenyugodott. A szürke ég ismét kékleni kezdett, a víz felszínén tükröződő sötétség visszahúzódott. Ryan ereje visszatért. Nem tudta, hogy mennyi idő telt el a furcsa közzjátékkal, de aztán meglátta, hogy Samantha a hullám hátán kijutott a part közelébe, és már ismét felé evez.

Ahogy a nő közelebb ért Ryanhez, aggodalmassá vált az arca, mély ráncok jelentek meg a homlokán, és a hangja is riadt volt, amikor megszólalt:

– Ryan?

– Csak kivárok – hazudta Ryan, miközben a szörfdeszkája tetején feküdt. – A következő hullámot már elkapom! Valami azt súgja, hogy a következők még nagyobbak lesznek.

Samantha lovaglólásban helyezkedett el a deszkáján, és a tengerre nézve az új hullám első jeleit kereste. Ryan biztos volt benne, hogy Samantha látja rajta, nem mondott igazat, és éppen azon töpreng, hogy miért nem.

A szíve ismét normális ritmusban vert, az ereje is visszatért, ezért feltérdelt, felkészült a hullám érkezésére. Miközben a következő hullámsorra várakozott, megállapította magában, hogy valójában nem fizikai fájdalmat érzett, csupán izgatott volt. Ideges. Szokatlan dolog, ez igaz,

de csak ennyi az egész. Mindig is mestere volt az önbecsapásnak...

A reggeli napsütésben sötétzölden, ezüstlőn emelkedett fel egy hatalmas víztömeg, amely simán és könnyedén, akadálytalanul haladt a törésvonal irányába.

– Bámulatos! – kiáltotta Samantha.

– Valódi szörnyeteg – értett egyet vele Ryan.

Samantha nem állt fel, úgy döntött, ezt a hullámot meghagyja Ryannek. A deszkán ülve lógatta a lábát a vízbe.

Ahogy közeledett a cselekvés pillanata, Ryanben ismét fokozódni kezdett a feszültség. Furcsa érzése támadt: valami azt súgta neki, hogy ez a hullám új fejezetet nyit az életében. Hamarosan egy sosem tapasztalt eseménysor veszi kezdetét...

Előreevezett, hogy elcsípje a hullámot. Felállt a deszkáján, a karjait széttárta, hogy egyensúlyban tartsa magát. A deszkája rácsúszott a hullámra. Ryan szinte nem is érezte, hogy egy iszonyú erejű víztömeg tetején siklik – úgy haladt előre, mintha sima, kemény jégréteg lenne alatta. Az előrenyomuló hullám kitolta maga elől a levegőt, hűs szellő keletkezett az ívelt vízfal előtt. A szinte tömör levegő hozzáfeszült Ryan tenyeréhez.

Ahogy besiklott a ragyogó vízcsőbe, úgy pattant szét benne minden bizonytalanság, akár a buborék. A feladatra koncentrált, és minden tudását latba vetve kijutott a zöldes alagútból, mielőtt az beomlott volna. Ryanben forró hullámként áradt szét az elégedettség. Tökéletes volt az idő, tökéletes volt a nap, ő is tökéletesen lovagolta meg a hullámokat. Nem fenyegette semmi az életét, min-

den nagyszerű volt, félelem nélküli. Mert máshogy nem is érdemes élni – gondolta.

* * *

A délelőtt folyamán, kora délutánig egymást követték a monolithullámok. A felerősödő szellő úgy fújta le a taréjok tetejéről a habot, mint a füstöt. Ryan általában késő délutánig maradni akart, fél háromra azonban, amikor kicsit megpihent a fürdőlepedőn, kellemes fáradtság uralkodott el rajta, az a fajta, ami a jól végzett munkát szokta követni. Volt valami finom ebben a kimerültségben, valami édes, aminek hatására a legszívesebben lehunyta volna a szemét, és hagyja, hogy a nap álomba ringassa...

Ahogy erőlködés nélkül úszott a csillámló planktonok felhőivel megvilágított álomszakadék fölött, egy hang rántotta vissza a való világba.

– Ryan?

– Hm?

– Aludtál?

– Szóval, aludtál – állapította meg Samantha.

– Túl sok nagy hullám volt. Kissé kimerültem.

– Te? Mondd, előfordult már veled ilyesmi valaha?

Ryan felült.

– Mindig, mindenben van egy első alkalom – mondta.

– Vissza akarsz menni?

– Kihagytam a reggelit, ebédidőben végig szörföltünk...

– Van egy csokis-meggyes szelet a hűtőládában.

– Azt hiszem, én most csak egy jókora marhaszelettől kapnám vissza az életerőmet.

Felkapták a hűtőládát, a fürdőlepedőt és a deszkákat, mindent visszavittek a kocsihoz. Ryan még ekkor is olyan gyengének és kábának érezte magát a napsütés miatt, olyan erőtlennek érezte a karját és a lábát, hogy már-már megkérte Samanthát, vezessen ő.

A nő egyszer-kétszer töprengő pillantást vetett rá, mint-ha valami azt súgta volna neki, hogy ennek a röpke kis szundításnak van valami köze a nap elején lejátszódott epizódhoz, amikor Ryan szinte magatehetetlenül lebegett, és a szíve majdnem szétrobbant.

Ryan észrevette, hogy Samantha gyanakodva méregeti őt, és nem akarta még jobban megijeszteni. Ezért ahelyett, hogy átpasszolta volna a kocsi kulcsot Samnek, ő ült be a kormány mögé, és hazavitte a nőt.

* * *

A kellemes fáradtság, ami a parton áradt szét Ryanben, időközben szétfoslott; a tagjaiban, izmaiban új vitalitás lüktetett. Ryan eltöprengett, hogy esetleg nem is lenne rossz szeretkezni egyet Samanthával. A kósza gondolat pillanatok alatt vággyá erősödött benne.

Samantha nedves hajjal, türkizkék pantallóban, vasalt fehér blúzban, fehér teniszcipőben tért vissza a konyhába. Ryan tudta, hogy ha neki is lenne hangulata egy kis szexhez, akkor mezítláb jön, és csak egy selyemköntös van rajta. Samantha libidója időnként heteken át passzolt

az övéhez, gyakran megkívánta az együttléteket. Ryan észrevette, hogy ezek a periódusok általában akkor jelentkeznek, amikor a nőt a leginkább leköti az írás, és a legkevésbé hajlik arra, hogy elgondolkodjon a tőle kapott házassági ajánlaton. A hirtelen jött tartózkodás mindig arra utalt, hogy Samantha ismét eltöprengett azon, mégis elfogadja a jegygyűrűt. Úgy viselkedett, mintha a házasság és az anyaság lehetősége hirtelen nagyon komoly, sőt talán szent dologgá változtatta volna előtte a szexet, amit nem lehetett könnyedén venni.

Ryan mindig boldogan fogadta az absztinencia ilyen jeleit, mert úgy gondolta, ezek arra utalnak, hogy Samantha egészen közel került ahhoz, hogy végre igent mondjon neki. Nem bánta ezeket a kihagyásokat: Samantha huszonnyolc éves volt (hatal fiatalabb nála), így ott állt előttük még az egész élet.

* * *

A lassanként lenyugvó nap fényében az eperfák megnyúlt levélárnyékokat festettek az étterem belső udvarát borító járólapokra. A fák sima, hámlós kérge amúgy is vöröses volt, de a lassanként alábukó nap fénye vérszínűre festette.

– Teresa imádta ezeket a virágokat... – Sam időként egészen váratlan helyzetekben hozta szóba a nővérét.

– Milyen virágokat?

– Amik a fákon vannak. Tavasz vége táján ezeken a fákon olyan kis, urna alakú virágok nőnek.

– Igen! – Ryannek már eszébe jutott. – Fehérek és rózsaszínűek.

– Teresa azt mondta, olyanok, mintha csengettyűfüzerek volnának. Szélcsengők, amiket a tündérek aggattak fel a fákra.

Teresa hat évvel ezelőtt fejsérülést szenvedett egy közlekedési balesetben. Nem élte túl. Samantha ritkán beszélt róla, de amikor mégis, hirtelen magába zárkózott és elcsendesült. Ryant nem zavarta, hogy Sam időnként elnémult. Amikor ez történt, mindig arra gondolt, akár szóba került Teresa, akár nem, a nő fejében ismét a testvére jár.

Egyiptejű ikrek voltak. Annak érdekében, hogy jobban megértse Samet, Ryan sokat olvasott olyan ikrekről, akiket valami tragédia elszakított egymástól. A jelek szerint az esemény túlélőjében az érthető gyászhoz valami alaptalan bűntudat is társulni szokott. Egyesek azt állították, hogy az egyiptejű ikrek, különösen a nővérek között meglévő kapcsolatot még a halál sem szüntetheti meg. Voltak emberek, akik elárulták, hogy még mindig érzik elhalt testvérük közelségét – valahogy úgy, ahogy az amputált ember érzi a fantomfájdalmat a levágott lábában.

Ahogy Samanthát figyelte, Ryant mozdulatlanra dermedtette a csodálat. Egész életében a tökéletességet hajszolta. Időnként, amikor megírt egy-egy kódsorozatot valamelyik szoftverbe, olyan érzése támadt, hogy közel került a céljához, ám egy digitális teremtmény, bármilyen bonyolult és csodálatos is, végső soron csupán hideg matematikai egyenlet. Samantha Reachben azonban Ryan rá-

talált arra a szépségre, ami olyan közel volt az általa elképzelt tökéletességhez.

A fát nézve Sam elgondolkodva megszólalt:

– A baleset után egy hónapig volt kómában. Amikor kijött belőle... már nem olyan volt, mint előtte.

Ryan most hallott először Teresa kómájáról.

– Tovább táplálták. Egy csövön keresztül, amit a gyomrába vezettek. Az orvosok azt mondták, permanens vegetatív állapotba került. – Samantha lejjebb eresztette a tekintetét, már nem a fa ágait nézte, hanem az asztalt végigfestő, a borospoharán keresztülhaladó napfénypászmat. – Sosem hittem az orvosoknak. Teresa még mindig ép volt a testén belül. Csapdába esett, de ő volt az, Teresa. Nem akartam, hogy kiszedjék belőle azt a táplálócsövet. – Felemelte a fejét, a férfi szemébe nézett.

Ryan tudta, hogy folytatnia kell a társalgást.

– De végül kivették, nem? – kérdezte.

– Ki. És halálra éhezették. Azt mondták, semmit sem fog érezni. Az agykárosodás miatt állítólag nem érzett semmi fájdalmat.

– Te viszont úgy gondolod, szenvedett.

– Tudom, hogy szenvedett. Az utolsó éjszakán ott ültem mellette, a kezét fogtam, és éreztem, hogy rám néz, bár ki sem nyitotta a szemét.

Ryannek fogalma sem volt, erre mit mondhatna.

– Anyámnak már sok mindent megbocsátottam, de azt, amit Teresával tett, sosem fogom...

Miközben Samantha ivott egy korty bort, Ryan megszólalt: